

A vállalat berendezésének költsége alapítási költségként adómentesen nem írható le. (Közigazgatási Bíróság 19.715/1930. P. szám.) Alapítási költségek alatt azokat a kiadásokat kell érteni, melyek a vállalat alapítása körül felmerültek. Ezek a kiadások a vállalat részére veszteséget jelentenek, mert azokkal szemben vagyontétel nem keletkezett és ezért lehet ezeket a költségeket a vállalat fennállásának első öt évében az 1927. évi 400/P. M. sz. H. Ö. 13. §-ának 5. pontja alapján adómentesen leírni.

A vállalat berendezésének költsége azonban nem tartozik az alapítási költségek közé, mert a berendezés vagyontételt jelent és az arra fordított kiadás nem vezett el a vállalatra nézve, mert a kiadással szemben a vagyontétel keletkezett. A berendezés beszerzése által a mérleg egyenlege nem változik és azért a berendezés leírása a 13. §. 7. pontja szerint adóköteles.

A behajthatlan követelés adómentes leírása nem mellőzhető azon okból, hogy a követelés behajthatatlanságát bizonyító okmány a következő üzletévben készült. (Közigazgatási Bíróság 6953/1929. P. szám.) A megtámadott határozatnak az 1927. évi általános kereseti adóra vonatkozó részét azért feloldani, mert az adófelszámolási bizottság a könyvvizsgálat eredményét nem mérlegelte kellőképpen. Nevezetesen nem bírálta el, hogy jogosult-e a behajthatatlannak igazolt 17.241.784 papirkorona követelések leírásának figyelmen kívül hagyása.

A könyvszakértőnek a jegyzőkönyvben kifejezett az a véleménye, hogy a követelések 1926. évi behajthatatlanságának igazolására bemutatott okmányok erre a célra azért nem alkalmasak, mert az 1927. évről vannak keltezve, nem helytálló. Ugyanis az a körülmény, hogy az üzleti követelés behajthatatlanságát bizonyító okmány nem a leírás évében, hanem az azt közvetlenül követő évben készült, magában véve nem vehető okul a leírás figyelembevételének a mellőzésére, mert az adózónak nincs módjában a követelést a következő évi mérlegben újból leírni, viszont a kereseti adóról szóló H. Ö. 13. §-ának (1) bekezdés 3. pontja alapján kizárólag az adóalapot szolgáltató évben leírt behajthatatlan követeléseket szabad figyelembe venni. Ellenben nem szabad azokat a következő évre átvinni.

A legnagyobb ideiglenes házadómentesség megilleti az üres telken emelt új épületet, ha a telken évekkel előbb épület állott is. (Közigazgatási Bíróság 15.227/1929. P. szám.) A nem vitás tényállás szerint az adózó fél 1928. évi március 8-áról kelt szerződéssel Cs. J.-né N. M.-tól üres telket vásárolt, amelyen a helyszíni jegyzőkönyv tartalma szerint a vételt megelőzően 4 évvel egy ideiglenes épület állott.

A kir. adóhivatal a H. H. Ö. 5. §-ának (4) bekezdése alapján, miután a háza olyan helyen épült, ahol előbb épület volt, részére 10

évi időtartamra terjedő ideiglenes házadómentességet engedélyezett és azt a megállapítást a kir. pénzügyigazgatóság is változatlanul fenntartotta azzal az indokolással, hogy az ideiglenesen beépítve volt és évekkel ezelőtt lebontott épület helyét nem tekinthette olyan területnek, mint amelyen előbb épület nem volt.

Ezen végzés ellen beadott és 25 évi ideiglenes adómentesség engedélyezésére irányuló panaszt helytállónak kellett elismerni, mert az adózó a szóban forgó épületet üres telken építette fel s így őt a H. H. Ö. 5. §. (2) bekezdésének 2. pontjában biztosított kedvezmény megilleti.

Az a körülmény, hogy a beépített területen évekkel előbb épület állott, jelen ügy elbírálásánál közömbös.

Az évközben beszerzett vagyontárgyak értékéből értékcsökkenés címén csak a tényleges használati időtartamra eső részt lehet leírni. (Közigazgatási Bíróság 6884/1931. P. sz.) Panaszos azt kifogásolja, hogy az üzletév folyamán beszerzett leltári tárgyaknál az értékcsökkenés címén tartalékolta 7.5 és 15 %-ból csak a használati időtartamnak megfelelő aránylagos részt fogadta el adómentesnek a pénzügyi hatóság.

A bíróság ezt a kifogást alaptalannak találta.

Az 1927. évi 400/P. M. számú H. Ö. 14. §. 1. bekezdésének 3. pontja értelmében értékcsökkenési tartalékolásnak csak olyan mértekben van helye, amintőben a vagyontárgy a használat folytán az üzletév folyamán értékéből veszít. A 3. ponthoz fűzött utasítás 6. bekezdésében említett 7.5 %-os tartalékolás, valamint a közlekedési eszközöknél a pénzügyi hatóság által a jelen esetben nem kifogásolt 15 %-os tartalékolás tehát nyilván azt jelenti, hogy a szóbanforgó vagyontárgyak értéke egy üzletév alatt értékéből 7.5, illetőleg 15 %-ot veszít a használat folytán. Következik ebből, hogy azoknak a vagyontárgyaknak az értékéből, amelyeket a vállalat évközben szerzett be, amelyek tehát nem voltak egy teljes esztendőn át az elhasználódásnak kitéve, adómentesen csak azt az aránylagos részt szabad leírni, amely az egy évi elhasználódás mérvéből a tényleges használati időtartamára esik, mert az elhasználódást előidéző használat csak ott kezdődhet, amikor a vállalat a vagyontárgyat megszerezte. Nem írhat le a vállalat adómentesen egy üzletévben sem többet, mint amennyi a használati időtartamnak megfelelően a használat tartamára esik, vagyis azon vagyontárgyak után, amelyek az egész üzletéven át birtokában voltak a 7.5, illetőleg 15 %-ot, azok után pedig, amelyeket évközben vásárolt, a 7.5, illetőleg 15 %-nak pro rata temporis a használati időtartamra eső részét.